РІК III. Почта оплачена гуртом. ЛЬВІВ 20. ЖОВТНЯ 1929. Porto zapłacone ryczałtem. Ч. 43.

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм.:
„ПРАВДА“
Львів. вул. Кльоновича
ч. 8. II. пов.
Телефон 4-48.

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Піврічно 5 зол. Чверть-річно 2 зол. 50 сотиків. Місячно 1 зол.
За кордоном: Річно 2 ам. дол. або їх рівновартість.
Поодин. число коштує 20 сот.

КОНФЕРЕНЦІЯ НАШИХ ЕПИСКОПІВ

Дня 21. ц. м. починається в Римі нарада греко-католицьких Епископів з Галичини, Чехословаччини, Югославії, Зєдинених Держав і Канади. Конференція ця є продовженням нарад наших Епископів на конференції у Львові в осени 1927 р. Всі наші Владики сими днями вже виїхали до Риму. Львівський Митрополит Ексц. Андрей Шептицький виїхав 15. ц. м. вечером. На двірці попращали Його представники місцевого духовенства, Дух. Семинарії та преси.

ФРАНЦІЯ НАВЕРТАЄТЬСЯ

Останні телеграми приносять вістку, що французький уряд веде переговори з Ватиканом у справі допущення священників до уділювання науки релігії в державних школах. Бувби се великий успіх французької католицької Церкви, бо, як відомо, у Франції вже від 50 літ істнує світська школа й релігії не можна було навчати в державних школах.

„СУДНИЙ ДЕНЬ“ У ВАРШАВІ

В минулий понеділок у жидівський судний день дійшло до поважних розрухів на жидівських передмістях Варшави. Причиною неспокоїв було те, що мимо найбільшого жидівського свята вийшла сього дня жидівська газета „Гайнт“. Товпа правовірних „хуситів“ т. зв. „сторожів суботи“, обурена поступком редактора, хотіла дати йому научку. Але редактор сховався десь у місті і товпа, шукаючи без висліду виновника, зажадала від рабіна, щоб кинув клятву на редактора. Домівку редакції й помешкання редактора бережуть поліційні патролі.

ЖИДІВСЬКА РЕСПУБЛИКА

Большевицький уряд думає створити в Росії жидівську республику і має призначити на сю ціль простір 328.000 км. кв. у східнім Сибірі здовж ріки Амуру. Сумнівно одначе, чи Жиди схочуть приняти від большевиків сю „республику“, коли навіть такий Жид як Бесідовський, високий урядник большевицького посольства в Парижі, не хоче їхати до червоної Москви, бо має вже досить большевицького „раю“.

В ТЕПЛИХ КРАЯХ ЧУМА

На острові Джава в Азії поширюється пошесть чуми. Дотепер занотовано вже 322 випадки занедужань.

— —

Зелізнича катастрофа

під Дембліном

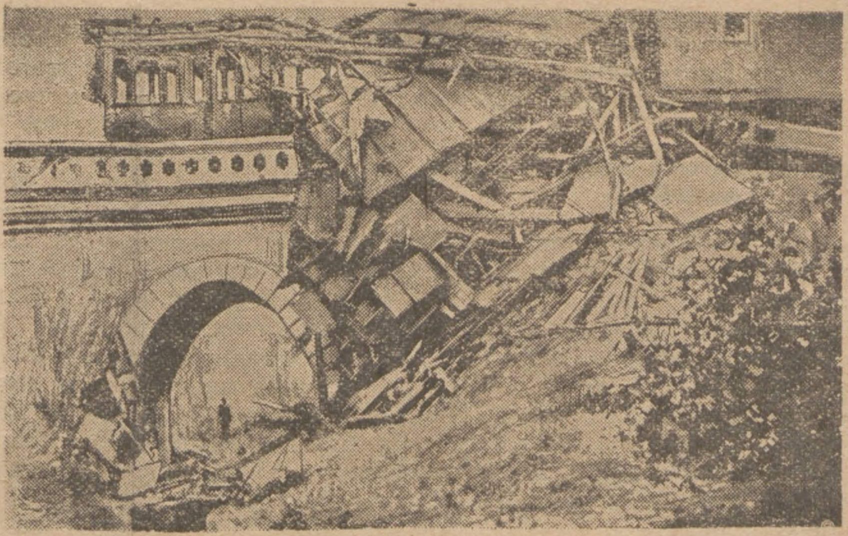

Минулого тижня в середу трапилася на зелізничім шляху Львів—Варшава велика зелізнича катастрофа, якої жертвою впало двох убитих і поверх 20 ранених осіб, переважно військових. Товаровий поїзд з Варшави вїхав на стації Соболів біля Демблина на замкнений сигналом тор, на котрім стояв переповнений подорожними зі Львова особовий поїзд.

Зудар, як бачимо на нашій картині, знищив кілька вагонів особового поїзду. Вину поносить правдоподібно машиніст товарового поїзду Рихлєвський, який є також тяжко ранений.

—о—

Ліцитація православної церкви

в Берліні

Перед судом в Берліні-Шарльоттенбургу відбулася недавно ліцитація православної церкви ізза довгів, в які попала берлінська православна парохія. Перед війною допомагав сій парохії російський уряд, а нинішні збіднілі емігранти не в силі її вдержати. На ліцитації явився в судовім будинку сам православний епископ Тихон і в зворушливих словах просив суддів присяглих, щоб не руководилися приписами закона, але релігійними зглядами. Мимо всього вирішив суд пустити церкву на ліцитацію.

На картині представлений епископ Тихон перед судовим трибуналом в Берліні.

—о—

Візитував тюрми — тепер візитує Академії

Зі споминів про товариша Скрипника, котрий „гостив" у Львові.

В тім часі, коли на Наддніпрянській Україні розпочалася нова филя переслідування нашого народу московськими наїздниками, коли старим шляхом нашого релігійного та народного мучеництва знову потягли на далеку північ транспорти арештованих українських інтелігентів та селян, приїхав до Львова комісар від большевицької освіти на Україні тов. Скрипник. У Львові відвідав він Наукове Товариство ім. Шевченка і говорив там про „науку", хоч сам він не є ніяким ученим, тільки є комісарем від большевицької освіти в Харкові, а раньше

був командантом відділу чрезвичайки.

Ось що пише про нього у своїх споминах визначний письменник і поет В. Климентів:

...„Перша моя стріча зі Скрипником — пише Климентів — відбулася в листопаді 1917 р., пізно в ніч у камері ч. 40, на 5-ім коридорі Бутирської тюрми (в Москві)... Скрипник став усіх по порядку розпитувати. Декого відсилав на більш подрібний допит до слідчого". Один із його прибічників отверто сказав вязням: Молодих може візьмемо в червону армію, а старих

у штаб Духоніна (то є на другий світ)!

І дійсно, в найблизшу суботу з тюрми взяли з річами в „кімнату душ" на розстріл 80 людей.

Та серед них були й молоді і старі.

Вже на другий день по Скрипникових відвідинах один із коридорних доглядачів передав мені, що Скрипник, коли вийшов із нашої камери, став розглядати протоколи слідчих допитів. По його словам виходило так, що Скрипник, взяв аркуш Туровцева (бувшого офіцира) й ледво глянувши на нього, закликав:

„А, бувший офіцир! Розстріляти!"

За кілька днів Туровцева справді розстріляли. Вдруге стрінувся я зі Скрипником 14 грудня тогож 1918 р. в XVII коридорі, куди чомусь перевели нас усіх по випорожненню V-го коридора. Тепер, усі арештовані знали, хто такий Скрипник. Ми від його відвідин не сподівалися нічого доброго. Без всяких надій виходили до „розгрузного" стола на коридор. Дехто зімлів перед чекістами, дехто впав у гістерику... По цих других Скрипникових відвідинах із нашого коридора знову взяли з річами в „кімнату душ" 20—25 людей. По тих двох відвідинах тюрми число увязнених у Бутирці зменшилося майже до половини. Бо на протязі грудня брали у „кімнату душ" що дня по 20—30 людей.

Здається. що саме за ту „блискуче" переведену „розгрузку" (опорожнення) Бутирської тюрми дістав Скрипник відповідний аванс і відїхав

на роботу на Україну,

каже далі Климентів. Тепер він там комісаром від освіти. Замісць тюрем оглядає школи й академії, і робить „розгрузку" культури на Україні. Приїхав навіть безлично і до Львова. І тут кланялися йому низько „раби і підніжки Москви".

СПІРИТУСОВИЙ „ВОДОПРОВІД"

Як виглядає заборона алькоголю в Америці.

Злучені Держави Америки заборонили спроваджувати, виробляти й продавати в себе алькоголеві напитки. Є се т.зв. прогібіція, себто заборона алькоголю в краю. Закон дуже гостро карає навіть тих людей, що в себе дома пють алькоголь.

Але закон законом, а в Америці пють нині більше як тоді, коли заборони алькоголю не було. Доставляють алькоголь до краю пачкарі й то деколи в дуже помисловий спосіб.

Недавно приловила американська цлова поліція дві підводні лодки, котрі через граничну ріку Дітройт перевозили до Злучених Держав алькоголь з Канади. Обі підводні лодки належали до досконало зорганізованої шайки пачкарів, котрої головний штаб містився на острові Саль. Дальші пошукування цлової поліції виявили, що шайка сих пачкарів вибудувала на канадійським березі підземний коридор, в котрім викінчувано будову великої рури призначеної для помпования алькоголю з канадійського берега на американський. Сей спіритусовий „водопровід" був майже готовий до вжитку.

Цей приклад Америки треба мати нам на увазі, коли хочемо боротися зі страшним лихом піянства у нас. Отже приклад Америки вчить, що сама заборона алькоголю властями не вистарчає, а навіть приносить подекуди шкоду. Натомість богато успішнійша боротьба з алькоголем є там, де її ведеться освідомлюванням народу про шкідливість алькоголю, а також повільним занехуванням звичаю „попивати" при ріжних нагодах. І треба памятати також, що така праця потребує довшого часу і безнастанної систематичної праці. Бо звичай уживання алькоголю занадто довго вкорінювався, щоб його можна було викорінити відразу з одного дня на другий.

ПОКИДАЮТЬ СЕЛА

Щораз більше пустіють села, а залюднюються міста. Вижити на селі тяжко, майже неможливо, хто не має більшого шматка землі й люде йдуть у міста шукати заробітку. Не тільки в старій Европі, але навіть в Америці відпливає населення з сіл до міст. Перед 20 роками було в Злучених Державах 31 міліонів сільського населення, нині є його ледви 27 і пів міліонів. Якби так далі убувало сільського населення, то за 50 літ останутъ на землі тільки великі міста.

СМЕРТЬ РОМУНСЬКОГО РЕГЕНТА

Ромунія має дуже молоденького, бо тільки семилітного короля Михайла, котрий очевидно більше цікавиться своїм деревляним коником, чим державними справами. За малолітнього короля справляє владу регенційна рада, що складається з трьох людей. Минулого тижня помер оден член регенційної ради Буздуган і парлямент має на його місце вибрати нового. Новим регентом виберуть правдоподібно генерала Пресана.

МЕРЦЯМ НЕ ДАЮТЬ СПОКОЮ

Міська большевицька рада в Минську ухвалила нові приписи похоронів.

Виношення тіла на кладовище мусить відбуватися дуже скоро. Коні, що тягнуть віз із домовиною, мусять гнати ристю (трап) без участи найблизчої родини. Родина може тільки піти наперед на цвинтар і там дожидати на привезення мерця.

Ці приписи викликали велике невдоволення серед населення. Люде свідомі цего, що при відомому недбальстві більшовицьких урядників будуть дуже часті помилки при видаванню домовин. Та спротиву населення більшовицька влада не узгляднила.

Осьтак більшовики вже навіть покійникам не дають спокою, навіть похорони большевичать.

ГОЛОД У ЛЄНІНГРАДІ

Ще перед місяцем дійшли до нас чутки, що Лєнінградови (Петроградови) грозить голод. Большевицькі власти видали дуже енергічні розпорядження, щоби збільшити довіз споживчих продуктів. Але помимо зусиль довіз невистарчаючий. Від 7 жовтня впроваджено картки на мясо, яке видається тільки два рази в тиждень на кожду родину. Минулого тижня записано в місті 6 випадків голодової смерти.

„КОРОЛІВСТВО ЮГОСЛАВІЇ"

Офіціяльна назва Югославії була дотепер „Королівство Сербів, Хорватів і Словінців". Тепер замісць цего впровадив уряд назву „Королівство Югославії. Держава буде поділена на нові автономічні округи, або банати. На чолі банатів будуть стояти урядники звані банами. В Хорватії банами будуть назначувані Хорвати.

КИТАЙСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ СПІР

Німецький уряд звернувся до китайського й радянського уряду з пропозицією, щоби обі сторони випустили на волю ті цивільні особи, яких арештовано в звязку зі спором за зелізницю. Оба уряди погодилися і в найблищім часі арештовані вийдуть на волю. Для полагодження самого спору за східньо-китайську зелізницю збереться в сих днях спеціяльна комісія з представників обох держав. Є надії, що спір буде полагоджений мирним шляхом.

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ НАСТУП В МАНДЖУРІЇ

З Мукдену повідомляють урядово, що російські большевицькі війська заняли китайське місто Лягасусу над Амуром. Китайці втратили три воєнні кораблі, що потонули в Амурі разом з залогою в числі 500 моряків. По боці большевицьким є теж важкі втрати.

КАТ ЗАСУДЖЕНИЙ НА 15 ЛІТ

Окружний Суд у Валку на Лотві засудив на 15 літ тяжкої вязниці комуніста Перна, котрий в 1918 р. підписав 40 засудів смерти як голова воєнного большевицького трибуналу.

БОРОТЬБА З ВОВКАМИ

В північній Польщі в околиці Ново-Свєнцян появилися численні стада вовків. Мешканці дооколичних сіл звернулися з просьбою до місцевої військової влади, щоб уладила облаву на небезпечних шкідників, що волочаться громадно, нападають на пасовисках на худобу, а навіть підходять до сіл і поривають з подвіря баранів і овець. Одну облаву військо вже уладило й убило кілька вовків. Незабаром буде уладжена велика облава.

КОРОЛЬ СІРНИКІВ

Івар Кройгер, шведський промисловець, доробився на виробі сірників величезного маєтку. В чотирох державах, а саме в Польщі, Греції, Франції і Югославії видержавив він монополь сірників, позичаючи сим державам на догідний процент міліонові суми долярів. В сих днях запропонував він також Німеччині позичку в висоті 125 міліонів долярів за видержавлення монополю сірників у Німеччині. Крім того веде в тій справі переговори з Угорщиною, Румунією й Латвією. Кройгер справді заслугує на титул „короля сірників“.

НЕ ПОРАДЯТЬ З „КУРКУЛЯМИ“

Московська газета „Ізвєстія“ пише, що спротив „кулаків“ (заможних селян) при доставі збіжа чим раз сильнійший. Останніми часами селяне виступають проти, большевиків організовано і солідарно.

Бої на Далекім Сході

Партизантська війна. — Бої біля Манджулі. — Трійливі гази.

В боях з большевицькими військами беруть участь по боці Китайців численні відділи російських емігрантів. Сі відділи, що складаються з 40—70 людей ведуть

партизантську війну

в запіллю червоної армії. Ся боротьба дуже жорстока й ні одна ні друга сторона не знає в ній пощади.

На манджурському фронті ведуться бої біля двох пограничних місцевостей: Манджулі й Пограничная. Дуже завзяті бої велися якраз минулого тижня

біля місцевости Манджуля.

Большевицькі відділи наступали на китайські позиції при помочі літаків, що обстрілювали ворога скорострілами й скидали в китайськім запіллю бомби. Китайцям удалося відбити наступ большевиків, але стратили 200 людей убитими. Та й большевики понесли в сих боях не менші втрати.

З Харбіну повідомляють, що на китайсько-большевицькій границі більший відділ російських емігрантів заняв місцевість Черняєво і через довший час відбивав атаки червоних військ. Щойно коли з Нікольськ-Уссурійська надійшли більші сили червоної армії й

ужили в боротьбі трійливі гази,

відділ російських емігрантів цофнувся на китайську територію. По обох боках багато вбитих і ранених.

Наш рисунок представляє мапу тих околиць, де тепер ведуться кріваві бої.

Вага, що важить запахи

„Байки пишуть ті газети! Чи чули ви колинебудь, щоби хто важив запахи“?

Та ні, це не байка, а дійсна правда. Треба тільки застановитися, що ні рожа, ні взагалі ніякий инший цвіт сам собою не пахне, а тільки маленькі частиночки т. зв. етеричні олійки, що находяться в пахучих цвітах. Коли всі ті олійки розійдуться (випарують) у повітрі, сама цвітка перестає пахнути. І хоч кождий чоловік вичуває запах і розуміє, що це відділені частинки з цвіту, то однак ніодному ученому хемікові не вдалося доси ствердити скільки саме тих частинок находиться в повітрі. Однак знайшовся й на це спосіб і нині мають уже вчені вагу, якою можна зважити кількість відділених пахучих частинок.

Вага ця не подібна до звичайної й не в звичайний спосіб можна нею важити Є це тоненька скляна нитка, на котрій залежно від ваги запаху ріжно заломлюється проміння світла. Ті заломлення слідиться при помочі побільшуючого скла, бо голим людським оком не можна їх завважати. За тягарці при тій вазі служить повітря, яке як відомо тим тяжше чим густіше.

— —

Низькі ціни збіжа

Ціни збіжа є нині в цілій Европі так нечувано низькі, що вони наражують на великі втрати й зубожіння продуцентів хліба. Хліборобови не вертаються навіть ті кошти, які він вложив у ріллю, щоби випродукувати зерно. Длятого то хліборобські круги в ріжних краях Европи думають створити загально европейський збіжевий трест (спілку), щоби оборонитися перед заливом дешевого американського хліба. До порозуміння в тім напрямі дійшло вже між угорськими і югословянськими купцями збіжа.

Шікаго місто-велитень

Перед 100 роками. — З малої оселі багатоміліонове місто. — Мясний промисл. — Столиця злочинців.

Шікаго се нині по Нюйорку найбільше американське місто, яке має 3 міліони 157 тисяч мешканців. В 1829 р. якраз 100 літ тому назад, було Шікаго маленькою оселею, в якій було кільканайцять деревляних хаток і кількадесять мешканців.

Долю сеї маленької оселі вирішило незвичайно корисне положення над озером Мішіген, в самім осередку великої долини найбільшої у світі ріки Міссісіпі—Міссурі. Лежала ця оселя ще й на перехрестю доріг промислового Сходу й хліборобського Заходу, продукуючої залізо Півночі й управляючого бавовну Півдня. З розвитком Америки був забезпечений розріст Шікага.

В 1837 році Шікаго дістало право міста й від того часу починає скоро розвиватися. В тім році було в Шікагу 417 мешканців, але вже в 1850 р. було їх 29.000. Продовж слідуючих 20 літ населення Шікага зросло в десятеро, а в 1870 р. було 290.000 мешканців. В 1900 році було 1,669.000 мешканців, а в 1920 р. по війні має Шікаго около трьох міліонів населення.

Нинішне Шікаго є справді промисловим і торговельним велитнем. Його вулиці тягнуться на просторі двайцять миль здовж берегів озера Мішіген. В осередку міста збирається 38 головних залізничих ліній, що збігаються тут з усіх закутків Америки.

Найбільшим промислом Шікага є перерібка мяса. Різні й мясні фабрики в Шікаго мають світову славу. З цілого континенту звозять тут худобу, свині й стада инших домашніх звірят, а розвозять звідси готове мясо, вудженини й мясні консерви по цілім краю. Про величанський розмір мясного промислу в сім місті може посвідчити ся обставина, що в 1928 році спроваджено до місцевих фабрик мяса шіснайцять міліонів штук худоби, свинь і овець. В Шікагівських різнях йде вся робота машиново, звідти теж і назва „фабрики мяса“.

Поза мясним промислом Шікаґо славне ще своїми 140 ріжномовними видавництвами, а передовсім має воно славу столиці злочину. Є там головний штаб пачкарів алькоголю, котрі в ясний день зводять при помочі скорострілів, панцирних авт і трійливих газів бої з поліцією й митними урядниками.

Численні терроpистичні організації бандитів живуть з насильства над населенням цілих дільниць. Поліції не дуже бояться, бо часто мають в її рядах своїх людей.

РІДНА ОСВІТА

„Мово рідна, слово рідне“...

Хто не знає цего прегарного вірша, котрим поет оспівує велику цінність рідного слова. І хто не цінить та не любить своєї рідної мови? Кожний нарід дорожить своєю мовою як скарбом, уважає її найкращою зі всіх.

Спитали раз дитину, котра її мама. „Моя мама тота, що найкраща“—відповіла. І справді, якась дуже сердечна нитка вяже кождий нарід з його мовою, а кожду окрему людину з його рідною мовою. Мова сплелася тісно з долею народа. Від ранніх днів його історії продовж століть історичного життя мова ділила долю-недолю народа і росла з ним, то падала, то знову відроджувалася і розвивалася. Вона свідок минувшини, і вона також зеркало його сучасности.

І так само є з окремою людиною. Від діточого, ледви зрозумілого щебету, що більше, від першого крику немовляти мова є для людини неоціненим скарбом. Всі її почування, бажання, думки, всі уявлення про зовнішний і внутрішний світ передаються мовою. Великий це дар Божий! Тому дорожимо рідною мовою.

Виховання в рідній мові.

Виховання людини та її початкова освіта починається з хвилею появи дитини на світ. Першою її школою є родинний дім. Тут відбуваються її перші помічення і спостереження, тут учиться вона говорити і Богу молити, тут дізнає

К. К.

Св. Павло

(Продовження.)

Спершу не відчував Павло обмеження своєї свободи. Мав біля себе вірних та щирих товаришів лікаря Луку й Аристарха та інших, тай у самому Римі було доволі роботи в Христовому винограднику.

Воїн Архип, що був призначений до нагляду над Павлом, зівсім не звертав уваги на це, куди Павло ходить, ні хто заходить до Павла. Павло міг свобідно ходити по всему Римі та проповідувати. Ніхто не забороняв цього. І Павло користав із цього та навчав про Господа Ісуса Христа з усею сміливістю.

Аж далеко пізніше з ріжних частин великої римської держави стали приходити до нього від християнських громад письма й післанці й у письмах і устно заявляли, що дуже придаласяб там поява Павла, скріпилоб це віру та обезсилилоб цих, що сіють роздори.

На другому році побуту Павла в Римі прийшов до нього з Филипів Епафродит, любий його ученик і помічник. Не порожне прийшов, приніс Павлові гроші, зібрані між филипською християнською громадою,

— Це передають брати для тебе, на твою потріб, щоб ти тут у Римі в неволі не терпів нужди. Зрадів Павло тай каже: —любі, дорогі мої Филипяне, як вони дбають про мене! Не те тішить мене, що вони прислали мені грошей на життя, бо я привик вдоволятися цим що маю, та тішить мене, що Филипяне не забувають про мене.

Звертаючися до товаришів каже:

— Знаєте, брати, що коли я ще тільки зачав навчати, ніодна церква не спомагала мене датками, тільки одні Филипяне. Вони ще в Солунь і раз і вдруге прислали були на мою потріб.

А Епафродит на це:

— Ти дав їм Павле, багато, багато більше й не в силі Филипяне винагородити тебе як слід за це, що ти їм дав — бо ти давав корм душі. І тепер брати прислали мене тут до тебе з проханням—давай дальше нам цього корму.

А Павло:

— Радий я, брати мої, орлом злинути до вас та годі, підломані крила, я не свобідна людина тепер, я в неволі.

— Знають брати в Филипах це, що годі тебе їм витати в себе, та можеш врадувати їх душі письмом, посланням. Бодай коротким.

— Посланням? Добре брате, заки приготовишся в поворотну дорогу постараюся написати його.

І каже до Тимотея:

— Оба спільно напишемо послання.

А Епафродит дальше:

— Потрібне нам дуже твоє слово, бо й у нашому стаді є вовки в овечій шкірі. Одні свідомо, а другі може й не свідомо вносять у громаду баламутні науки. Найбільшеж шкодять спори Еводія та Синтихія, бо вони мають вплив на нарід.

Зчудувався Павло;

— Якжеж це Еводій і Синтихій, оба мої щирі ученики й уводять роздвоєння.

— Вони зі собою сперечаються. Лихо в цьому, що спори відбувають прилюдно — замітив Епафродит.

— Напишу я в посланні й до них — каже Павло.

Як Епафродит вийшов, Павло довго думав над цим, що писати дорогим його серцю Филипянам.

— Журяться Филипяне, що я в кайданах. Нехай не журяться. Кайдани вони прикрі мені, важко мені воно, що годі мені з місця рушитися. Важко, та що я! Я слуга Христа Господа й за нього маю терпіти. А кайдани мої теж роблять службу в Господньому винограднику. Вістка про моє увязнення спричинюється до ще більшого поширення Христової правди. Навіть між цими, що держать мене, навіть у цісарських палатах здобуває вже правда Христова приклонників. А все заслуга моїх кайдан. Напишу їм це також. Нема лиха на світі, щоб на добро не вийшло. Із нещастя щастя родиться.

Так думав Павло й у голові уклав собі, що треба написати Филипянам.

Вечером засіли оба з Тимотеєм до писання.

Павло говорив, що й як писати, а Тимотей писав.

перших утіх і болів. Запас її знання про окружаючий світ росте не по днях, а по годинам. Навчання відбувається в рідній мові і тому такі гарні успіхи.

В парі з навчанням іде виховання. Дитина окружена рідною атмосферою родинного тепла, серед своїх найблизших і найдорожчих, розвивається нормально і гарно. Бідні ті люде, котрі не мали світлих хвиль дитячого віку. Мов ті ростинки, зварені раннім морозом, остають часто духовими каліками на ціле життя.

Дім, церква і школа.

З родинного дому дістається дитина до школи. Від сеї хвилі виховують дитину крім родини ще школа і Церква. Між виховною працею тих трох інституцій повинна бути як найкраща згода. Але буває, що такої згоди нема і тоді терпить на тім в першу чергу душа дитини, а згодом і весь нарід.

Вага рідної школи.

Тому кождий нарід велику звертає увагу на рідне шкільництво. Для народів, котрі мають свої держави ,та справа далеко легча. Зате вона дуже тяжка, але і тим важнійша для народів поневолених. Коли прим. Чехи і Поляки були під чужими займанщинами, то вони найбільшу вагу клали на рідне шкільництво. Вони основували „Шкільні Магиці“, „Товариства Школи Людової“, котрі збирали фонди і удержували школи в рідній мові і вріднім дусі. Ті школи, ведені в патріотичнім і релігійнім дусі, виховали покоління, котре потрафило не лише виборoти державну самостійність, але і її вдержати. А вибоpовши і вдержавши свою державу, ті народи не покидають праці над рідним шкільництвом, ведуть її з тим більшим завзяттям.

У нас те діло почалось дуже пізно. Але ліпше пізно ніж ніколи. Є в нас товариство „Рідна Школа“, якого завданням є справа рідного шкільництва. Всі добре знаємо, як та справа стоїть. Далеко гірше ніж перед війною. Тим труднійше є завдання нашого Товариства. „Рідна Школа“ є на те, щоб виховання нашої молоді та її освіта були рідні, то є подавані в рідній мові та в ріднім дусі. „Рідна Школа“ стремить, щоб між вихованням дитини в родині і Церкві з одної, а шкільним вихованням і навчанням з другої сторони була згода і гармонія. Словом, „Рідна Школа“ має велике завдання виховати духово-здорове покоління, а нашим завданям є прийти їй з підмогою — морально і матеріяльно.

— —

Скільки заробляє і як живе
робітник в Америці.

Так, як заробляють і живуть фабричні робітники в Америці, не заробляють і не живуть у нас навіть середно заможні урядничі й купецькі родини. На прим. мулярі заробляють там денно 12·50 дол., столярі 10 дол., робітники в копальнях 6·25 дол. Найменше заробляють рільні робітники, бо коло $2\frac{1}{2}$ дол. денно. На наші гроші отже мулярі заробляють денно понад 111 зол., столярі 89, а рільні робітники понад 22 зол.

Хоч життя в Зєдинених Державах є дорожче ніж у нас, то все таки при тих платнях може там робітник позволити собі на богато кращий прожиток ніж у старім краю, особливо в нашім.

Американський робітник розкладає свій заробіток так, що 30 проц., то є приблизно третину всего дає на поживу, 20 проц., або пяту часть на помешкання, уряджене вигідно й гарно, 15 проц. видає на одіж, а одягається не гірше від заможних людей, 5 проц. видає на обезпечення й инші видатки.

До праці їде американський робітник трамваєм, автобусом, підземною зелізницею, а часто власним автом. Нове авто дістане робітник на рати за ціну 45 робочих днів, а уживане за 25 робочих днів. У нас коштувалоб його щонайменше цілорічний заробіток. Удержання авта не коштує там дорого, коли зважити, що банька бензини коштує його ледви 10 мінут праці.

— Пиши послання від мене й від себе — каже Павло.

— Напиши їм — говорив Павло— що вони дорогі мені за всі громади Христові...

Та не багато написали цього вечера.

— Треба краще продумати, що писати — каже Павло. — І не зараз довелося Павлови вислати послання Епафродитом.

З Епафродитом склалося нещастя. Він проповідував Христа серед Жидів, а ці напали на нього та побили важко й булиб може й убили його, якби не відділ війська, що саме надійшов. Жиди в страху втекли, а Епафродит ледво заволікся до недалекої домівки, де мав пристановище.

Зараз дали знати Павлові про Епафродитову пригоду. Зажурився Павло тай каже до Луки:

— Іди до нього, він потребує помочі твоєї.

Лука зараз подався туди.

Як вернув каже:

— Страшно побили Жиди нещасного Епафродита. Не знаю чи видержить він це. Богато крови стекло з нього...

Зажурився Павло:

— Мене виручував, бо це я мав іти там проповідувати — бідний Епафродит.

А потім узяв Луку за руку тай каже благальним голосом:

— Рятуй його, Луко, рятуй, він мусить жити.

Лука на це:

— Усе що в моїй силі зроблю, та життя його в Божих руках.

Що дня довідувався Павло в Луки про здоровля Епафродита.

І як одного дня сказав Лука, що життя Епафродита висить на волоску, Павло припав на вколішки й молився до Господа, щоб не відбирав йому Епафродита...

Та ще не скоро приніс йому Лука про Епафродита відраднішу вістку. Щойно через кілька тижнів почув Павло від Луки радісну вістку:

— Епафродит буде жити.

І знов припав Павло на вколішки дякував Богу за ласку.

А послання до Филипян спочивало недокінчене. Дожидалося повного виздоровлення Епафродита.

Одного дня прибіг до Павла задиханий раб. Впровадив його воїн Архип, що мав нагляд над Павлом, та вже був християнином.

Каже воїн:

— Павле, приводжу тобі втікача від твойого друга Филимона.

— Хто це такий і чого втікач? зчудувався Павло.

Тоді раб:

— Я Онисим, Филимонів раб, утік від нього, бо грозив мені смертю.

— Смертю, защо?

—Шкоду я зробив йому велику. Найкращий його кінь, що мій пан його дуже любив, зломив через мою неувагу обі передні ноги.

— Лихо, коли хтось як слід не сповняє своїх обовязків — каже на це Павло. — Однак, Онисиме, я не вірю, щоб твій пан карав тебе за це смертю. Це певно він так тільки в першому гніві грозив тобі. — Може — відповів на це раб — він був такий лютий, що певно бувби виконав загрозу, колиб я не втік завчасу. Я ще ніколи не бачив його таким лютим.

— Ну, ніщо — каже Павло - останеш покищо в мене, а потім побачимо, що робити.

Зрадів раб і став цілувати поли Павлового одягу.

Остав у Павла й вірно служив старому апостолові. А коли чув, як Павло навчав, пильно прислухався його словам. Пізніше сам зважився ставити апостолові питання що до християнської віри. Найбільше сподобалося йому це, коли Павло говорив, що перед Богом усі рівні—в небі нема ні раба ні пана.

Павло радів у душі, що Филимонів раб так пильно прислухається його наукам. І одного дня спитав:

— Ти вже, Онисиме, добре освідомлений у правдах віри Христової, чи хочеш охреститися?

У раба заясніли очі:

— Хочу, хочу! — закликав радісно.

І Павло охрестив його.

(Далі буде)

В Афганістані новий володар

Габібула прогнаний з Кабулю. Надір-Хан володарем краю. Яке становище б. короля Аманули?

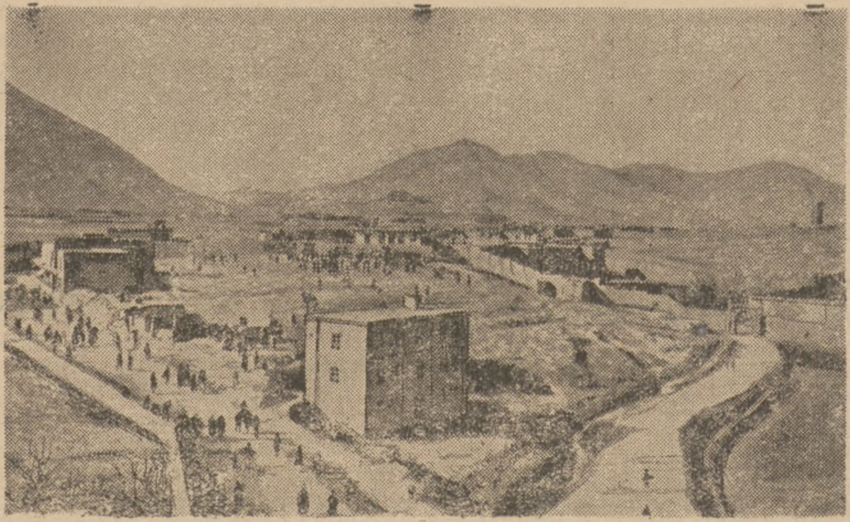

Кабуль, столиця Афганістану.

Домашня війна в Афганістані скінчилася покищо невдачею Габібули, ставленника Англії. Повстанчі війська Надір-Хана, котрого знова піддержують большевики, побили зовсім армію Габібули й заняли столицю Кабуль та портове місто Балягіссар. Габібула втік з Кабулю літаком, покинувши свою армію. Новий володар Афганістану Надір-Хан був міністром війни й головнокомандуючим афганською армією при прогнанім Габібулою королі Аманулі. Король Аманула, котрий перебуває тепер на вигнанню в Римі, сподіється, що Надір-Хан покличе його, свого колишнього монарха, назад на афганський престол. Але навіть колиб Надір-Хан цього не зробив і задержав престол для себе, то бувший король Аманула піддержить усі заходи Надір-Хана проти негідного Бача-І-Сакао (Габібули) і прийме навіть предложення стати афганським послом у Римі. Аманула заявив, що йому не йде про його особисті користи, а гарячим бажанням його є, щоб його край мав доброго господаря, а нарід щоб був щасливий.

—o—

ЧИН ІСУСА РОБІТНИКА

В 1926 р. повстав у Франції монаший чин Ісуса Робітника, що нині розвивається дуже гарно. Монахи це переважно прості робітники, які бажають у співпраці з католицькими організаціями берегти громадянство й релігію перед небезпеками соціялізму. Сей новий Чин не має окремої приписаної регули. Члени складають тільки присягу й обітницю витревалости й послуху.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ДУХОВЕНСТВА В СССР.

В Астрахані больш. власти арештували правосл. архіепископа Пилипа за те, що в проповідях закликав неслухати агітації безбожників. В Маріюполі на Україні засудили р.-католицького священика Макелька на 7 літ тяжкої вязниці й заслання до якутського краю по відсидженню вязниці. О. Макелєк як католицький парох німецької кольонії Грінталь, мав забороняти молоді вступати до комуністичних орґанізацій. Акт обжаловання закидує йому, що намовляв вірних не брати участи в виборах до рад.

ЗНОВУ ОБРАЗА НАШОЇ МОВИ

На засіданні управи приватної польської гімназії в Перемишлянах римо-католицький катехит заявив, що української мови не треба вчити в гімназії, бо „том мовон могон учньовє мувіць тилько з пастухамі". І цей катехит має в учнів впоювати християнську любов ближнього!?

ПО ВІДВИДИНАХ МЕК-ДОНАЛЬДА

Англійського президента міністрів Мек-Дональда приймали в Злучених Державах Америки з великими почестями. У Вашінгтоні вів Мек-Дональд довші наради з президентом Америки Гувером в цілі вирівнання й погодження політики обох великих держав. Американські й англійські часописи придають відвидинам Мек-Дональда велике значіння, зноваж французькі часописи пишуть, що англійський міністр повернув з Америки... не поладнавши зівсім нічого. В 1930 році має президент Гувер відвідати Англію.

ВІДЛОЖЕННЯ ВІЙСЬК. СЛУЖБИ

Міністерство військових справ у порозумінні з міністром внутрішних справ управильнило спосіб уділювання відложень військової служби новобранцям – одиноким кормителям родин.

Новобранці, що стають у приписовому віці перед комісією вперше перед 1. жовтня, коли внесуть подання в означеному часі, можуть дістати відложення до 1. жовтня слідуючого року.

Новобранці, що стануть перед комісією по 1. жовтня, а перед часом головної бранки, діставатимуть відложення тільки до 1. жовтня цего року, в якому кінчать 23 роки.

Загалом не дістануть відложення ці новобранці, що стають до бранки в році, в якому кінчать 23 роки життя.

Оречення відложення є для новобранця документом, що стверджує відношення до військової служби — тільки на час відложення.

ЦУКОР З ДЕРЕВА

Вже віддавна пробували вчені добувати цукор з дерева. Колиб досвіди вдалися, то з великих просторів лісів можнаб було одержувати багато цукру. Угорські часописи пишуть, що в тих днях удалося розвязати се питання професорові Бергіюсові. Сей учений, котрому вдалося вже добути бензину з вугля, перетворив у своїм досліді дерево на масу, яка дуже подібна до цукру. Вона є солодкава і може бути вживана як корм для худоби. Професор Бергіюс працює тепер далі, щоб з отої солодкавої маси виділити чистий цукор. Може справді буде ще нам колись „солодко"!

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ

КОБИ ТО МИ ВСІ ОДНАКІ...

Коби то ми всі однакі
І всі вірні були,
Булиби ми й найтрудніше
У світі здобули.

І тепер ми так тяженько
Усі не біділиб,
Спільне щастя, добру долю
З усіми ділилиб.

І булиби сповнилися
Всі наші надії,
Коби то ми всі однакі
Й вірою однії.

А то одні святу віру
В кождих слідах гублять
І про Бога забувають,
А чорта голублять.

А найбільше комуністи
Таке виробляють,
Що безбожні часописи
Пишуть, печатають.

Та ще й людей підмовляють,
Щоби їх читали,
Щоби нашу святу віру
Зівсім понехали.

І на наших священиків
Верещать лукаві,
Що то вони вмішуються
Не у свої справи.

Комуністів не слухаймо,
Вони нам на шкоду
Тільки вводять суматоху,
Каламутять воду.

Колиб у нас не священик
І не Церква Божа,
Давно булаб нас згубила
Навала ворожа.

Булиб ми ніщо не знали
Мов ті малі діти,
Всі ми булиб попалися
В діявольські сіти.

Тож по віки святу віру
Ми всі заховаймо
І за неї ми всі спільно
І життя віддаймо.

Микола Палідвор з Чабарівки.

Які відсотки можна брати

Велика скрута й брак готівки спричинили, що попит за нею щораз більший, а потрібуючі, щоб її роздобути, готові часто платити навіть дуже великі відсотки. Але якраз оті найбільш потрібуючі готівки, що обіцюють платити високі відсотки є непевні, а ризико втрати позиченої суми велике. Тому й не дивно, що в таких випадках стараються вірителі забезпечити свою винагороду через піднесення процентової стопи. Але висоту процентів означує закон про лихву. Часто тому чується питання, як високі можна брати відсотки, щоб не попасти в суперечність з законом про лихву, тимбільше, що законом з дня 3 квітня ц. р. підвищено процентову стопу з 12 на 13.

В тій справі належить пояснити, що законно підвищено від дня 3. цвітня ц. р. тільки банкові відсотки з 12 на 13 процент річно.

Маєткові користи банку при уділюванню кредитів не можуть отже перевищати 13% річно (хоч очевидно можуть бути низші).

Сей припис не відноситься одначе до звороту коштів порта, данин і стемплевих оплат, як рівнож не обіймає оборотової провізії від біжучого кредитового рахунку. Закон установляє висоту оборотової провізії на найбільше чверть процент чвертьрічно від більшої сторони обороту, по відтрученню від неї сальда (решти) і франкованих позицій, або на чверть процент від початкового сальда.

При позичках на застав движимостей, з виїмком вартісних паперів і товарів, не можна брати більше як 25 процент річно. Хто переступає ці приписи, той підлягає карі за лихву.

Злоба чи глупота?

Часопись „Дяківські Відомости“ як виразниця думок і поглядів деяких дяків де може там старається понижити селянський стан. А ще більше, коли ходить про походження котрого духовного з селянської родини. Хто як хто але „Дяківські Відомости“ добре поінформовані про походження богатьох священиків тим більше такого, як недавно іменований епископ. Однак мимо того, поміщуючи статтю про іменовання, злобно написали, що Номінат „син дяка“. Коли ходить о правду то Преос. є сином дяка, і то доброго, щирого, ідейного, іспитованого дяка, але і селянина. Ми знаємо, що редакторів „Д. В.“ дуже немило вражає то слово „селянин“, однак подаючи чиєсь походження, повинні або писати правду, хотяй для себе немилу, або зовсім поминути походження.

Ми знаємо, що тим викличемо еще дурнійшу кампанію проти себе зі сторони „Дяківських Відомостей“, та що не дуже то безпечно, як то кажуть, задиратися, а ще до того католицькій газеті, однак ми шануючи дяківський і селянський стан, не встидаємося того і мусимо хотяй би й „Дяківським Відомостям“ витикнути їх злобу чи глупоту!

За „Д. Відомостями“ ч. 10. Р. Г.

Віднова читальні в Лаврові

З Лаврова пов. Ст. Самбір пише нам наш передплатник Дмитро Карваль: Життя в нас тяжке, бо заробітків дуже мало, а з двох моргів гірської землі вдержатися трудно. Відновлено в нас читальню „Просвіти“, але найгірша біда, що не маємо просторого читальняного дому, де моглаб вміститися бібліотека і де можнаб було давати представлення. Але ми вдячні оо. Василіянам, що дали нам хоч маленьку кімнатку, де можемо сходитися. „Правда“ мені подобається і радо її читаю.

Хочете знати, що де чувати?

Пишіть до нас, що чувати у вас.

Присилайте нам часто дописи зі своїх місцевостей та околиць. Але

пишіть ясно і коротко про все те, що може служити другим на науку і розвагу;

пишіть більше про те, що гарне, добре й варте наслідування, бо всякого зла, неправди і погані кождий має скрізь досить коло себе. А коли вже пишете про темні сторони життя, то

пишіть так, щоб як найменше говорити про людей, а більше про самі події, факти та їх причини, особливо бережіться, щоби не очорнювати нелюбих людей, а при тім всім

пишіть нам не свої видумки, здогади і міркування, але про те, що дійсно сталося, де сталося, та як сталося.

Пишіть чорнилом, по однім тільки боці паперу і не більше на раз, як 2 або 3 сторони величини картки з зошита.

Церковний календар

20. (7). Нед. 17. по Сош. Св. муч Сергія і Вакха. Гл. 8. Євг. 6.

УСТАВ: Нині Служба Покрова з Всеночним.. Веч, вел, Блаж. муж. Гди возв. стихр. вскр. 4. і Покрова 6. Сл I н. Покрова. Вход Прокім. дня Чтенія Покрова. Литія Покрова. Стиховні воскр. Сл I н. Покрова. На благосл. хлібів троп. Покрова 3 р. Отпуст великий. Утреня Бг. Гдь троп. воск 2 р. Сл. I н. Покрова Катисми ряд. Сідалн. воскр. Полиєлей і Величаніє Покрова (без Сл. I н) Ангельський Собор. Ипак. гласа. Сідалні Покрова перший Сл. другий I н полиєл. Степенна гласа. Прокім і Єванг. Покрова і стихира — Канони воскр. Богор. і Покрова. Катав „Отверзу.“ По 3 п. конд. ікос. Сідал. Покрова. По 6 п. конд. ікос. воскр. По 9 п. Світил. воскр. Сл. I н. Покрова. На Хвалите стхр. воскр. 4. і Покрова 4. Сл; Покрова I н. Преблагословенна. Славосл. вел. троп. Воскр. із гроба. По отпусті Сл. I н. стихира евангельська. На часах троп. воскр. Сл. Покрова - конд. на 1 і 6. воскр. на 3. і 9. Покрова.

Служба Б. Злат. Антиф. нед. Троп. воскр. Покр. Сл. конд. вскр. I н. Покрова. Прокім Апост. Єванг. Причаст, нед. і Покрова. За Достойно Покрова. Коли нині не береться Всеночного, то Служба як тоді, коли „Святий в неділю.“ Веч. вел. Блаж. муж. Гди возв. стхр. воскр, 7. і мучн. 3. Сл. I н. догм. 8. гл. Вход. Стиховні воскр. Троп. воскр. Сл. мучен. I н. Богор. воскр. по гласу тр. мучен. Отпуст вел. Повеч. мале — Ипак. глас Прочі Богосл. подібно 23 вересня.

Служба Божа Апост. 282. Єванг. Мат. 62

21. (8) **Понеділок:** 18 по Сош. Преп. Пелагії. 22. (9) **Второк:** 18. по Сош. Св. Апост. Якова (Полиєлей) 23 (10) **Середа:** 18 по Сош. Св. муч. Євлямпія і Євлямпії. 24 (11) **Четвер:** 18. по Сош. Св. Апост. Филипа і Преп. Теофана. 25. (12) **Пятниця:** 18. по Сош. Св. муч. Прова, Тараха і пр. 26. (13) **Субота:** 18. по Сош. Св. муч. Карпа і проч.

24-го (11. X. ст. ст.) Память семого вселенського Собора в Нікеї. (Память перших 6 всел. соборів обходить Церква 29 (16 ст. ст.) липня). Семий вселенський

Вуйко Сам[1]) і червона скарбона.

Зажурилась большевія до головокруту.
Відкиби то грошей взяти, де їх роздобути,
Вже нема ні що продати ані кого здерти,
Селянин вже голий, босий, до смерти три чверти.

Тай робітник голодує втратив всю надію,
Проклинає, як лиш знає тую большовію.
Америка на війні ще грошей заробила,
В вуйка Сама там долярів є силенна сила.

На доляри він в Европі шукає скарбони,
Більшовики до золота, як круки-ворони.
Вже скарбону наставляють і просять вкидати —
Край скарбони вуйко Сам почав розважати:

„Чи глиняна ця скарбона безпечна буває
Бо з переду вона рило роззявлене має.
Чи скарбона не пропаде в червонім пожарі,
Або рилом не витягнуть грошей комісарі“
Так думає, оглядає червону скарбону
Та вкидати там долярів не має розгону.

Тото Долото.

---

[1]) Вуйком Самом називають жартівливо „Злучені Держави Північної Америки“.

Собор відбувся р. 787 в Нікеї проти іконоборців, то є тих, що заборонювали віддавати честь святим образам. Уже на початку VIII-го століття повстала в византійській державі боротьба проти релігійного почитання образів, котра своєю жорстокістю перевисшила всі попередні межиусобиці між ісповідниками Христової віри. Грецький цісар Лев III. Ісаврійський (717—741), простий і необразований воїн, загадав привернути в своїй державі одно образність віри. Силував Жидів до хрещення, а також і неп[р]иязних державі магометан. Думаючи, що ненависне їм почитання образів є головною перепоною до навернення, видав 727 р. закон, котрим заборонив почитати образи. Коли того не послухано, приказав нищити всі образя і бурити статуї То знову визвало в Цар городі бунти народа, котрі здавлено розливом крови. Приказ нищити образи вислано також і до Італії. Але там замість образів понищено цісарські статуї. Папа Григорій II, а потім Григорій III мусіли ужити своєї поваги, шоб утихомирити роздражнений народ. Син і наслідник ціс. Льва, Константин V (741 –775) продовжав діло свого батька ще з більшою жорстокістю. Щоби мати за собою вигляд законности, зажадав, аби синод зніс релігійні образи. Для того він скликав 754 р. до Царгороду деяких епископів і вимiг на них, що ті висказалися проти почитання образів. Почалося тепер велике переслідування почитачів образів, особливо монахів. Бурено отже монастирі враз з бібліотеками, топлено монахів в морі, осліплювано їх, калічено, волочено по вулицях і т. д. Щоби привернути спокій в державі, цариця Ірина просила папу Адріяна I про скликання вселенського Собора. Той Собор зібрався в Нікеї (787) і на нім постановлено: 1) що ставлення хрестів, образів Іс. Христа і Святих дозволяється; 2) що можна віддавати образам зовнішну честь по давному звичаю, отже: цілуванням, паленням свічок і поклонами: 3) що та честь відноситься не до матерії образів, але до осіб на них представлених: 4) що ту честь треба добре відріжнювати від чести, яка належится самому Господу Богу. По тім соборі вже не було більше переслідування за віддавання чести св іконам. Память того Собара святкує Церква в першу неділю по 11-ім ст. ст жовтня.

ОПОВІСТКИ

Дня 27, жовтня 1929 святкує Марійська Дружина Дівчат при церкві ОО. Василіян у Львові 25-ліття свого істнування. Рано о год. 6-ій відбудеться в церкві ОО. Василіян Торжественна Служба Божа й спільне св. Причастія членок Мар. Дружини. По полудні у великій салі Ремісничої Палати при вул. Костельній 8/I пічнеться о год. 16½ Святочна Академія. Вступ за запрошеннями. Добровільні датки приймається з подякою.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЄНДАР

20. X. 1814. родився Яків Головацький, в Чепелях Брідського повіту. Ще в гімназії збирав народні пісні і в тій цили сходив мало не всю Сх. Галичину, Буковину й Закарпаття. В духовній семинарії у Львові був членом т. зв „Руської трійці" разом з М. Шашкевичом та Ів. Вагилевичом. Вони умовилися працювати над розбудженням нашого народу. Разом зложили книжку п. н. „Русалка Дністрова", котру видали 1837 р. в Будині на угорщині, де Гол. кінчив науки. Була це перша книжка в Галичині надрукована укр. народною мовою. — До 1848 р. був Я. Г. на селі священиком. Від 1848—1867 професором університету у Львові, де викладав українську мову. В 1867 р. переїхав до Росії. Був головою археографічної комісії у Вильні. Там і помер 1888 р. Відомий як учений етноґраф і поет. Його твори видані в „Руській писменности" т. III. у Львові 1906. Загально відома його поезія: *РІЧКА*

Чом, річенько домашняя,
Так пливеш поволи?
Чом водиці не розіллєш
З берегів по поли?

— — — — — — — — —

АСТРОНОМІЧНИЙ КАЛЄНДАР

20. X.	схід	сонця	5·57,	захід	16·27
21. X.	„	„	5·59,	„	16·25
22. X.	„	„	6·1,	„	16·23
23. X.	„	„	6·3,	„	16·20
24. X.	„	„	6·5,	„	16·18
25. X.	„	„	6·6,	„	16·16
26. X.	„	„	6·8.	„	16·14

Пересічна довгота дня 12 годин 15 мінут. Остання чверть місяця 26. X. в 8 год. 21 мінут. Місяць у доземлю від 22. X. **Народній календар** говорить: 23. X. На Євлампія: По місяцеви гадають про погоду. В котру сторону звернені роги місяця, звідси буде вітер

Для розваги.

Ребус ч. 2

За добру розвязку цего ребуса признає Редакція 10 нагород по 3 золоті в книжках Видавництва Української Христ. Організації. Спис цих книжок подано в 42. числі.

Розвязки ребусів треба негайно надсилати до редакції, не пізніще 7 днів від дати числа, в якому був поданий ребус. За влучні й на час прислані розвязки одержать нагороди тільки передплатники, а не принагідні читачі „Правди".

Влучні розвязки ребуса ч. 1. надіслали оці передплатники „Правди": 1. Дмитро Карваль, 2. Василь Городиловський, 3. Мир. Малярчик, 4, Читальня „Просвіти" в Завадові п. Стрий, 5. Павло Білик, 6. Лесь Барановський, 7. Іван Семенюк, 8. о. А. Литвинюк. Всім вісьмом признає Редакція нагороди в книжках видавн. Укр. Христ. Організації по 3 золоті. Запізнені розвязки ребусів не будуть узгляднювані при признаванню нагород.

БІРЖА

ДОЛЯР. Амер. в приватних оборотах зол. 8·88¼.

ЗБІЖА. Ціни за 100. кґ. льоко стація надання. Пшениця двірська 36·25 –37.25, пшениця селянська 32·75 – 33·75, жито двірське 22·00—23·00, жито селянське 20.75 - 21·75. ячмінь 19·50—20·50, овес галицький 19·50—20·50, кукурудза 25·75—26·75, сіно солодке прасоване 7·00—8·00.

На збіжевій біржі тільки скромні обороти в гречці Ячмінь пішов в ціні до гори. Тенденція звижкова, успосіблення оживлене.

ЯЙЦЯ. Ціни на яйця вирівналися й не поступають уже вище, бо на ринках велика подажа консервованих яєць. Всеж таки збут яєць до Франції, Анґлії і Німеччини запевнений. Збільшений вивіз яєць заграницю викликав значний зріст цін у Польщі й нині передбачується, що ціни впадуть. За 1 кґ. свіжих яєць платиться 3·70 зол.

Ширіть наш часопис.

З друкарні Щасного Беднарського в аренді „Кооперативи Промислу Графічного" у Львові, Ринок 9. — Телеф. 76-14.
Відповідальний редактор Антін Лотоцький. Видає Інститут Неч Зач. П. Д.